

Arrest

nr. 89 627 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kirgizische nationaliteit te bezitten en van Oeigoerse origine te zijn. U was woonachtig in Bishkek, waar u tevens studeerde.

Op 05/06/2010 werd u door het militair commissariaat van Bishkek opgeroepen voor de legerdienst. U bood zich die dag aan in de veronderstelling dat uw legerdienst zou worden uitgesteld aangezien u student was. Ook uw ouders, waarmee u nog samenwoonde, gingen hiervan uit.

Toegekomen bij het militair commissariaat kregen u en de overige rekruten te horen dat jullie naar een ander commissariaat zouden worden overgebracht voor een medische keuring. Aldus werden jullie overgebracht naar het commissariaat van Tokmok. Toen jullie daar waren aangekomen werden

jullie -zonder medische keuring- doorgestuurd naar de plaatselijke kazerne. Daar werd jullie gezegd dat jullie legerdienst was begonnen. Deze mededeling leidde tot protest bij u en de vele andere rekruten, die ook vooral studenten waren. Aan het protest werd echter geen gehoor gegeven. Net daarvoor had u uw documenten en uw gsm moeten afgeven. Hierdoor kon u uw ouders niet waarschuwen.

De dag hierna begon uw militaire training. Op 10/06/2010 vernamen jullie via de televisie van de onlusten in Osh. Het werd toen duidelijk dat men jullie had gerekruteerd om in te zetten in Osh. U verklaart dat de onlusten werden georganiseerd door de autoriteiten. Enkele rekruten werden hierna effectief naar Osh gestuurd. U zelf behoorde hier niet bij.

Op 11/06/2010 werd u door militairen van Kirgizische origine in elkaar geslagen toen u zich stond te douchen. Ook een andere rekrute van Oeigoerse origine (en een vriend van u) werd hierbij aangevallen. Bij de aanval verloor u het bewustzijn. Toen u weer ontwaakte bevond u zich bij de medische post. Naast u lag een Russische rekrute (Vladimir), die eveneens door etnische Kirgiezen was aangevallen geweest. Ongeveer twee dagen na uw opname wist u samen met Vladimir te ontsnappen. Via het raam op het toilet kon u 's nachts ongemerkt de medische post verlaten. U klom hierna over een omheining en was weg. Jullie stopten een wagen en de bestuurder bracht jullie naar huis.

Thuis aangekomen vertelde u alles aan uw ouders. Aangezien u niet naar het ziekenhuis kon gaan haalde uw moeder vervolgens de huisarts, die een vriendin van haar is, die u verzorgde. Daarna ging u slapen. 's Morgens vroeg kwam de wijkagent langs jullie huis. Hij verklaarde dat, mocht u thuis zijn, u naar de militaire basis moest terugkeren anders zou een gerechtelijk onderzoek tegen u worden opgestart wegens desertie. Na zijn bezoek bracht uw vader u naar het dorp Grozd, waar uw oudste zus woonde. Daar leefde u ondergedoken tot aan uw vertrek uit Kirgizië. Tijdens deze periode regelden uw ouders uw reis.

Op 01/02/2011 brachten uw vader en oom u naar Almaty (Kazachstan). Daar ontmoette u de smokkelaar aan wie u uw reispaspoort afgaf. Deze nam u vervolgens met de trein mee naar Moskou. In Moskou verbleef u twee dagen. Na verloop hiervan werd u door de smokkelaar opgepikt en in een minibus naar België gevoerd. Op 09/02/2011 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

U verklaarde dat uw broer, I. A. {...}, na de onlusten in Osh eveneens Kirgizië verlaten heeft. U kent zijn huidige verblijfplaats niet.

B. Motivering

Er werd vastgesteld dat de context van uw relaas niet overeenstemt met de realiteit. U verklaarde dat het Kirgizische leger enkele dagen voor het uitbreken van de onlusten in Osh (op 10/06/2010) massaal jonge mannen rekruteerde. Het ging daarbij om een gedwongen rekrutering. Ook personen die in aanmerking kwamen voor uitstel (zoals u) werden ingelijfd. U verklaarde dat het de bedoeling was deze rekruten in Osh in te zetten, en betoogde dat de Kirgizische autoriteiten de onlusten als dusdanig zelf georganiseerd hadden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter nergens dat er vóór de onlusten een massale rekrutering of mobilisatie heeft plaatsgevonden. Een dergelijke mobilisatie vond daarentegen pas plaats na het uitbreken van het geweld. En meer bepaald op 13/06/2010, nadat de onmacht van de politiediensten bij het herstellen van de orde was gebleken. Daarbij werd iedereen opgeroepen die minstens één jaar in het leger had gediend en die geen gezondheidsproblemen had. Anderen konden op vrijwillige basis in dienst treden.

Uit het rapport van de onafhankelijke Internationale Onderzoekscommissie (KIC), die de feiten na afloop onderzocht, blijkt daarbij nergens dat het leger de onlusten voorafgaandelijk zou hebben gepland, of erop zou hebben geanticipeerd, door massaal te rekruteren. Integendeel, de situatie was na het begin van de onlusten chaotisch. Het KIC stelde daarbij dat indien de troepen beter getraind en ontplooid zouden zijn het geweld zou zijn voorkomen of gestopt.

U werd erop gewezen dat uw verklaringen strijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U bleef echter bij uw verklaringen (CGVS p.13).

Tot slot werd, wat dit betreft, vastgesteld dat uw verklaringen in se ongerijmd zijn. Zo kon u zelf niet verklaren waarom het leger, voorafgaand aan de onlusten, massaal vertegenwoordigers van de minderheden zou rekruteren, trainen en bewapenen indien zij volgens u net die groep wilde treffen (CGVS p.14).

Naast deze vaststellingen werd er bij u een onaannemelijk gebrek aan kennis vastgesteld aangaande uw militaire dienst. Zo bleek dat u de naam van de kazerne waar u gestationeerd werd niet kende, dat u niet wist welk onderdeel van de krijgsmacht daar gelegerd was, dat u geen naam kon noemen van een eenheid waarbij u zou zijn ingedeeld en dat u de algemene structuur van het Kirgizische leger niet kende. Wat de naam van de kazerne betreft beweerde u dat deze stond aangegeven aan de voorkant van de kazerne maar dat u deze niet zag aangezien u de kazerne nooit mocht verlaten. U weet enkel dat de kazerne zich in de stad Tokmok bevond. Wat het onderdeel betreft

dat er geleverd was beweerde u louter dat het om het "gewone leger"ging. U kon geen specifieke benaming (van divisie, bataljon...) geven. Aangaande de structuur van het Kirgizische leger in het algemeen verklaarde u dat u van "militaire dingen" niets afweet. Op de vraag naar de naam van uw eenheid gaf u een ontwijkend antwoord en suggereerde u halvelings dat u niet bij een eenheid werd ingedeeld (CGVS p.13). Een dergelijk omvangrijk gebrek aan kennis is, gezien uw problemen en gezien uw bewering dat u destijds een militaire training zou hebben ontvangen, ongeloofwaardig.

Daarnaast werd er een tegenstrijdigheid geconstateerd aangaande uw medische keuring. U verklaarde heden voor het Commissariaat-generaal dat de medische keuring slechts een voorwendsel was om u en de andere rekruten naar de kazerne van Tokmok over te laten brengen. U beweerde dat u nooit medisch gekeurd werd (CGVS p.11-12). Dit botst echter met uw voorgaande verklaringen. Eerder, bij het opstellen van de vragenlijst van het CGVS, had u namelijk laten optekenen dat u wel degelijk aan een militaire keuring was onderworpen. U werd hierop gewezen maar bleef louter bij uw laatste verklaringen.

Uw bewering dat u voor desertie kon worden veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5-10 jaar, opgetekend in diezelfde vragenlijst, is daarbij niet in overeenstemming met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Daaruit blijkt immers dat desertie bestraft wordt met een hechtenis bij een militaire disciplinaire eenheid voor maximum 6 maanden of met een gevangenisstraf tot 2 jaar.

In de marge wordt hierbij opgemerkt dat er eveneens een tegenstrijdigheid werd vastgesteld aangaande het lot van uw broer. U verklaarde dat hij vóór u Kirgizië verlaten had. Sindsdien is zijn verblijfplaats onbekend. Welnu, u beweerde heden voor het Commissariaat-generaal dat hij ongeveer twee maanden voor uw vertrek (op 01/02/2011) Kirgizië verlaten had. U verklaarde dat u hem nog in oktober 2010 gesproken had. U gaf aan dat uw broer, voor zijn vertrek, bij uw ouders in Bishkek had gewoond (CGVS p.4, 14). Deze verklaringen komen echter niet overeen met uw beweringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor deze instantie beweerde u immers dat de verblijfplaats van uw broer sinds 05/06/2010, zijnde de dag dat u werd gerekruteerd, onbekend is (DVZ punt 30). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen maar bleef louter bij uw laatste verklaringen (CGVS p.14-15).

Ook uw opgegeven reisweg wees tot slot op het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo beweerde u vooraleerst dat u op een legale manier Kirgizië had verlaten. Zijnde via grensposten aan de Kirgizisch-Kazachse grens. U zou zich hierbij geïdentificeerd hebben (CGVS p.5). Deze handelswijze ondermijnt echter uw vluchtrelaas aangezien zij niet getuigt van een vrees voor vervolging jegens de autoriteiten van uw land. U werd hierop gewezen en beweerde dat er toen waarschijnlijk nog geen gerechtelijk onderzoek tegen u liep (CGVS p.11) Daar staat tegenover dat, volgens uw verklaringen, de wijkagent reeds de dag na uw ontsnapping naar jullie huis was gekomen en u sindsdien ondergedoken leefde (CGVS p.9). U werd ook hier op gewezen en herhaalde dat er toen, zijnde bijna een half jaar na de feiten, waarschijnlijk nog geen gerechtelijk onderzoek tegen u was opgestart. Aangezien u hieromtrent geen zekerheid heeft (en het slechts om een vermoeden gaat) weet dit niet te overtuigen. De komst van de wijkagent wijst daarbij op het tegendeel, namelijk dat u toen reeds werd gezocht door de autoriteiten. Het verklaart bovendien niet waarom u dan wel besloot onder te duiken.

Uw reisroute is verder ongeloofwaardig wat betreft de afgelegde weg. U beweerde dat u bij vertrek niet wist dat u naar België zou worden gebracht. Aangezien de reis door uw ouders zou zijn geregeld en u met hen nog in contact stond tot aan uw vertrek (uw vader zou u nog naar Almaty hebben gebracht) is dit weinig geloofwaardig. U beweerde daarenboven niet te weten of uw ouders wisten dat u naar België zou worden gebracht (CGVS p.6).

Verder wist u niet welke landen u met de minibus was gepasseerd op uw weg van Rusland (vertrek in Moskou) tot in België. U verklaarde dat u niet op de weg had gelet (CGVS p.7). Dit is echter onwaarschijnlijk. U verklaarde daarnaast dat jullie onderweg aan een grens waren gestopt en u er enige tijd had moeten wachten. Het bleek dat er iets was misgelopen en dat u deze grens niet kon oversteken zoals gepland. Er werd een andere oplossing gevonden maar u moest er wel een grote bijkomende som voor betalen (1000 dollar). Wat er misgelopen was en wat de oorspronkelijke manier van oversteken was kon u echter niet zeggen. Dit is echter onaannemelijk gezien de mogelijkheid op een persoonlijke controle aan de grens alsook gezien de grote som geld die u voor het alternatief zou hebben betaald.

Last but not least, legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw internationaal paspoort. U verklaarde heden voor het Commissariaat-generaal dat dit paspoort in Kazachstan door de smokkelaar zou zijn afgenomen. Wat er hierna mee gebeurde wist u niet. U wist daarbij niet waarom de smokkelaar het paspoort nodig had en waarom hij het niet had teruggegeven (CGVS p.3). Dit alles botst echter met uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar had u namelijk beweerd dat het paspoort samen met uw geboorteakte thuis waren achtergebleven (DVZ punt 20). In dezelfde lijn beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat uw geboorteakte bij uw ouders ligt (CGVS p. 4). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen maar bleef louter bij uw laatste verklaringen (CGVS

p.7). Daarmee staat het vast dat uw verklaringen omtrent uw internationaal paspoort onbetrouwbaar zijn en sluit het de mogelijkheid niet uit dat u met gebruik van dit paspoort naar België bent gereisd. Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw Kirgizische identiteitskaart en rijbewijs leveren geen informatie die de problemen, zoals die door u werden aangehaald, bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat zijn identiteit, nationaliteit en origine niet betwist worden. Voorts stelt verzoeker te volharden dat hij gerekruteerd werd op 5 juni 2012 om ingezet te worden in Osh. De onlusten werden immers volgens hem vooraf voorbereid. Verzoeker kan dit uiteraard niet bewijzen omdat de informatie niet openbaar was. Verzoeker stelt dat het leger effectief alle etnische groepen rekruteerde omdat het meer jonge mensen nodig had, wat echter tot etnische problemen in het leger zelf leidde. Voorts betoogt verzoeker dat hij slechts korte tijd in het leger was en onmogelijk kennis kon hebben van alle details zoals de naam van de kazerne, van zijn eenheid en de algemene structuur van het leger. Zijn medische keuring was slechts een voorwendsel, een “formaliteit” waarbij iedereen geschikt werd verklaard. Aangaande de straf voor desertie vindt verzoeker het niet principieel over welke straf het gaat. Hij moest immers deserteren omwille van etnische problemen. Twee jaar gevangenisstraf is trouwens ook veel.

Aangaande de tegenstrijdigheden over zijn broer stelt verzoeker dat hij zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken vergist heeft en zijn latere verklaringen bij het Commissariaat-generaal juist zijn.

Verzoeker betoogt nog dat hij op een legale manier Kirgizië heeft verlaten. Hij vermoedt dat de mensen die zijn reis organiseerden aan de grens een som geld hebben betaald om alles te regelen. De smokkelaar koos zelf het land van bestemming, hij wist zelf niet waar hij naartoe werd gebracht. Op zijn reis werd hij begeleid door de smokkelaar. Verzoeker stelt zelf nog jong te zijn en kon niet alles begrijpen wat er op de reis gebeurde. Zijn paspoort en geboorteakte heeft verzoeker bij zijn ouders achtergelaten. De andere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn slechts een vergissing. Verzoeker citeert tenslotte nog uit de Guide des Procédures et Critères van het UNHCR waaruit blijkt dat voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast. Verzoeker wijst er nog op dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan stress.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het gegeven dat verzoekers identiteit, nationaliteit en origine niet betwist worden, houdt op zich niet in dat verzoekers aanspraken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus gegrond zijn. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verzoeker zijn asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt en heeft hij evenmin aangetoond dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door aldus te volharden in zijn verklaringen dat hij gerekruteerd werd op 5 juli 2012 om ingezet te worden bij de onlusten in Osh en dat deze onlusten vooraf voorbereid waren, weerlegt verzoeker geenszins de omstandige motivering van de commissaris-generaal waarom geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. Immers blijkt uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11), dat niet blijkt dat er voor de onlusten een massale rekrutering of mobilisatie heeft plaatsgevonden of nog dat het leger de onlusten voorafgaandelijk zou hebben gepland of erop zou hebben geanticipeerd door massaal te rekruteren. De Raad wijst erop dat de vaststelling dat verzoekers verklaringen in strijd zijn met algemene informatie die uitgebreid en gedetailleerd is, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Door simpelweg te volharden in zijn versie van de feiten, slaagt verzoeker er niet de motieven dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen.

2.6. Verzoekers betoog dat hij gerekruteerd werd omdat het leger jonge mensen nodig had is gericht tegen een overtollig motief. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot de gegrondheid van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken. De bestreden beslissing is genoegzaam geschraagd door de overige motieven.

2.7. Voorts is het geenszins aannemelijk dat iemand die gedwongen gerekruteerd wordt in het leger en enkele dagen heeft doorgebracht in dit leger waarbij hij militaire training genoot (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 8 en 13), geen antwoord kan bieden op elementaire vragen zoals de kazerne waar hij was gestationeerd, welke legergoep er gelegerd was in Tokmok waar zijn kazerne zich

bevond, hoe het Kirgizisch leger is ingedeeld en bij welke eenheid hijzelf was ingedeeld (administratief dossier, gehooverslag CGVS, stuk 3, p. 13). Immers, zelfs van iemand die slechts enkele dagen heeft doorgebracht in het leger maar tijdens die dagen wel militaire training genoot, mag worden verwacht dat hij op vragen zoals deze naar structuur van het leger kan antwoorden. Van verzoeker wordt bovendien niet verwacht dat hij alle details kent. Niet elke onjuist antwoord op een kennisvraag, zoals vastgesteld op het Commissariaat-generaal, leidt op zich tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, maar wel de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden. De vaststelling dat verzoeker op dergelijke basisvragen het antwoord schuldig moet blijven, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.8. De Raad ziet voorts geenszins in hoe de stelling dat de medische keuring slechts een formaliteit was, afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen waar verzoeker enerzijds stelde dat er een medische keuring plaatsvond om in het daaropvolgend gehoor anderzijds te stellen dat er geen medische keuring plaatsvond. Verzoeker lijkt met deze stelling te volharden in één versie van de feiten, hetgeen geenszins vermag de vastgestelde tegenstrijdigheid ter zake op te heffen.

2.9. Verzoekende partij dient er voorts op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de Commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag. In die zin moet ook het motief dat verzoeker niet correct weet welke gevangenisstraf op desertie staat in samenhang met de andere vastgestelde onwetendheden, incoherenties en tegenstrijdigheden gelezen worden.

2.10. De Raad wijst er nogmaals op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het betoog van verzoeker dat hij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken vergist heeft en dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal de juiste zijn om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verantwoorden, kan aldus niet overtuigen. Om dezelfde reden kan evenmin het argument dat hij nog zeer jong is overtuigen om de tegenstrijdigheden te verklaren, te meer daar blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de feiten reeds 22 jaar was.

Elk interview brengt overigens stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn gehoren. Dit blijkt ook niet uit de vragenlijst noch het gehooverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in haren hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. De Raad wijst erop dat verzoeker gehouden is tot een medewerkingsplicht en dat leugenachtige verklaringen onvermijdelijk leiden tot de ongeloofwaardigheid van de geformuleerde vrees. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over *alle* facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van

eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Het geheel van vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal inzake de door verzoeker voorgehouden reisweg en zijn internationaal paspoort vindt steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen inzake de door hem afgelegde reisweg in essentie opnieuw herhaalt, doch dit vermag geen afbreuk te doen aan de pertinente motieven ter zake. De Raad onderschrijft de vaststelling dat het feit dat verzoeker op een legale manier zijn land van herkomst heeft verlaten, afbreuk doet aan zijn bewering dat hij gezocht wordt door zijn autoriteiten. De blote bewering van verzoeker dat aan de grens waarschijnlijk een som geld werd betaald is gratis en kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Waar verzoeker nogmaals wijst op zijn jeugdige leeftijd om zijn gebrek aan kennis over zijn reisweg te verantwoorden kan hij evenmin overtuigen. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn bespreking onder punt 2.10. Bovendien kan juist van verzoeker die op de vlucht is een verhoogde staat van alertheid verwacht worden zodat zijn gebrekkige kennis over zijn reisweg, samen met de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande zijn internationaal paspoort, terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.12. Het theoretisch betoog van verzoeker over de wijze waarop met bewijslast moet worden omgesprongen, kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente motieven waaruit de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas blijkt. De Raad verwijst nogmaals naar zijn bespreking dienaangaande onder punt 2.4..

2.13. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.14. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.15. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.16. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.18. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER